

Rozważania: środa 12 tygodnia czasu zwykłego

Rozważania na środę
dwunastego tygodnia czasu
zwykłego. Proponowane tematy
to: fałszywi prorocy; Jedność
życia; Pokochać miejsce, w
którym żyjemy.

- Fałszywi prorocy;
- Jedność życia;
- Pokochać miejsce, w którym żyjemy.

JEZUS NIE OBAWIAŁ się otaczać ludźmi, którzy nie cieszyli się dobrą sławą wśród narodu żydowskiego. Jadał z celnikami, chętnie wchodził do domów pogan, a nawet podchodził i dotykał trędowatych. Swoimi gestami i słowami przejawiał otwartość na wszystkich, która prawdopodobnie zaskoczyłaby współczesnych Mu ludzi. Nie kochał grzechu, ale kochał grzesznika. Dlatego też pewnego razu postanowił przestrzec ludzi przed największym niebezpieczeństwem, z jakim przyjdzie im się zetknąć. A nie są nim wcale ci, których społeczeństwo odrzuciło. Największym zagrożeniem - mówiąc językiem współczesnym - są ci, którzy uznając się za sprawiedliwych, w rzeczywistości szukają jedynie własnego dobrobytu, sukcesu i władzy. „Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, a wewnątrz są drapieżnymi wilkami” (Mt 7,15).

Ci fałszywi prorocy, o których mówi Pan Jezus, byli tymi, którzy zdradzili swoją prawdziwą tożsamość. Zamiast czuwać nad ludem Izraela, pokładali nadzieję w bogactwie i chwale.

Prawdziwymi prorokami byli natomiast ci, którzy cierpienia ludu uczynili swoimi własnymi. „Wielcy umieją słuchać i ze słuchania czynią, ponieważ ich wiara i siła opierają się na skale miłości Jezusa Chrystusa”^[1].

Poznanie trosk i nadziei ludzi, których opatrznosc w jakiś sposób nam powierzyła, jest jedną z głównych cech Dobrego Pasterza. Tak właśnie czynił Pan Jezus: nie odmawiał towarzystwa nikomu. Wsłuchiwał się w najgłębsze żale ludzi i uwalniał ich od strachu. W naszej modlitwie możemy zadać sobie pytanie: czy znam radości i smutki ludzi wokół mnie?

ŻYCIE KAŻDEGO CHRZEŚCIJANINA jest powołane do tego, by oddawać cześć Bogu (por. J 4, 23), aby światło łaski przemieniało różne przestrzenie naszego życia w miejsca nadające się do zamieszkania dla Pana i dla innych. Jedność życia sprawia, że wszystkie nasze działania są ukierunkowane na Boga i na innych w Nim. Ta jedność umacnia jeszcze bardziej naszą tożsamość jako Jego dzieci w Chrystusie, mocą Ducha Świętego, który ożywia wszystko przez miłość i pobudza nas do świętości i apostołstwa w codziennych zajęciach.

Niespójność życia, w którą pogrążają się „fałszywi prorocy”, jest brakiem pokoju, który narusza równowagę wewnętrzną. Natomiast będąc w jedności życia odnajdujemy coraz większą harmonię, ponieważ nie pozwalamy, by okoliczności lub środowisko narzucały nam nasz

sposób bycia lub podejmowania decyzji: w świetle wiary odnajdujemy sens w każdym aspekcie naszego życia i w tym, co nas spotyka, zarówno w tym, co dobre, jak i w tym, co wydaje się złe lub odrzucane; uczymy się godzić z przeszłością i zaprzyjaźniać z teraźniejszością. Przyjaźń z Bogiem daje nam pewność, która pozwala nam wyrażać naszą tożsamość jako chrześcijan w każdej sytuacji i żyć spójnym z rzeczywistością życiem, nie zamykając się w *czarnych dziurach*, tych gęstych, zamkniętych przestrzeniach, w których nawet światło pozostaje uwięzione.

Fundamentem jedności życia jest świadomość naszego dziecięctwa Bożego. To „prowadzi nas do modlenia się z ufnością dzieci Bożych, do rozumowania i podejmowania decyzji z wolnością dzieci Bożych, do znoszenia bólu i cierpienia z pogodą dzieci Bożych, do

doceniania rzeczy pięknych tak, jak to robi dziecko Boże”^[2]. Dlatego św. Josemaria powiedział, że dziecięctwo Boże wpływa na całą egzystencję człowieka: „Jest obecna w każdej myśli, każdym pragnieniu, każdym uczuciu”^[3].

JEDNYM Z ELEMENTÓW jedności życia jest to, by pokochać miejsce i czas, w którym żyjemy. Stworzenie i odkupienie urzeczywistniają się tutaj, dziś i teraz, o ile staramy się poznać i zrozumieć nasz świat, kochać go tak, jak czynili to święci. Święty Josemaria, na przykład, zachęcał nas, abyśmy nie snuli „czczych i dziecinnych fantazji”^[4], abyśmy uciekali od „mistyki gdybania”^[5]. Jednością życia cieszymy się w miejscu, w którym żyjemy razem z Bogiem i z ludźmi wokół nas, starając się snuć

marzenia o aktywnościach, w których bierzemy udział, których jesteśmy częścią - aby wypełnić je Bożymi darami - i nie uciekając w inne, piękniejsze, ale nierealne światy. Św. Paweł zachęca Tesaloniczan, aby pracowali i zarabiali na życie oraz pomagali sobie nawzajem utrzymywać taką postawę (por. 2 Tes 3, 6-15). Ta spójność życia pozwala nam jednocześnie nie bać się w obliczu nieprzewidywalnego, ponieważ modląc się i żyjąc dla Boga i innych, odkrywamy, że miłość jednoczy to, co wydaje się podzielone i porządkuje to, co zostało rozbite. Dlatego jesteśmy w stanie stawić się na umówione spotkanie, nawet jeśli wolelibyśmy zrealizować pozornie lepszy plan, lub możemy zapłacić za przejazd komunikacją miejską, nawet jeśli stan tej usługi zachęca nas do buntu i niepłacenia, a jednocześnie zasugerować w

odpowiedni sposób konkretne ulepszenia tej usługi.

Życ w ten sposób oznacza podejmować wysiłek, by wcielać w życie wezwanie Pana: „Niech wasza mowa będzie: Tak, tak; nie, nie¹⁵. A co nadto jest, od Złego pochodzi” (Mt 5, 37). Chrystus pokazuje sposób mówienia: chrześcijański sposób życia, który urzeczywistnia się poprzez „obecność Boga oraz Jego prawdy czczoną w każdym słowie”^[6], która przejawia się w unikaniu kłamstwa, nawet jeśli w danym momencie mogłoby nas to wyciągnąć z kłopotów; w pełnym godności zachowaniu, nawet jeśli nikt nas nie widzi; w powstrzymywaniu się od wybuchów gniewu, gdy siadamy za kierownicą lub gramy w piłkę nożną. Sobór Watykański II naucza, aby ochrzczeni „kierowani duchem Ewangelii starali się wiernie wypełniać swoje doczesne powinności. [...] Właśnie przez wiarę

są jeszcze bardziej zobowiązani do ich wypełniania, zgodnie z powołaniem, które każdemu zostało udzielone”^[7]. Możemy prosić Najświętszą Maryję Pannę, aby pomogła nam osiągnąć tę jedność życia, abyśmy mogli z pełną szczerością przekazywać radość życia razem z Jej Synem.

.....

^[1] Franciszek, *Homilia*, 25-VI-2015.

^[2] Prałat F. Ocáriz, *List duszpasterski*, 28-X-2020, nr. 3.

^[3] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, punkt 146.

^[4] Tamże, punkt 8.

^[5] Św. Josemaría, *Rozmowy z prałatem*, punkt 88.

^[6] *Katechizm Kościoła Katolickiego*,
2153.

^[7] Sobór Watykański II, *Gaudium et spes*, 43.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/
rozwazania-sroda-12-tygodnia-czasu-
zwyklego/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-sroda-12-tygodnia-czasu-zwyklego/) (09-08-2025)